

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388240864/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

hvortil Quartus bemærkede: »at Digteren neppe havde følt Kuiden bedre end han, og at en Kakkelovn eller noget andet Varmt var en ønskelig Ting.« Disciplen forstod strax hans Mening, sprang hen til Slæden, og fremtog da en Flaske med Spiritus i, af hvilken vi Alle, paa Conrectoren nær fik os en Slurk. Imidlertid kom Kudsken tilbage, og berettede: at vi befandt os ved Kanten af en Skov – hvis Navn jeg ikke mindes – en Fjerdingmil fra Ulvedal, og at han snart skulde finde hjem. Han kjørte nu foran med Slæden.

Det ophørte lidt efter lidt at snee ovenfra. Blæsten lod til at have sagtnet sig; vi hørte kun en dump Susen i den formeentlige Skov. Og da vi dertil havde fuldkommen Lye af den, vare vi veltimode i Haabet om snart at komme under gjæstfri Tag. Dette Haab skulde ikke saa meget snart opfyldes: vi kjørte og kjørte, men der kom ingen Ulvedal. Efter en god halv Times Fart over en temmelig ujevn Bund, hvor vi tidt vare nærved at vælte, standsede Kudsken med den trøstelige Erklæring: »at han ikke vidste hvor han var.« Eventyret, som hidtil for sin Nyheds Skyld havde moret mig, begyndte nu at vorde lidt betænkeligt. Kammerraaden bandte sin Kuds, Kudsken sine Heste; men min Conrector trøstede os med et: *sodales! et hæc meminisse juvabit*,* og den stakkels Quartus trøstede sig selv med nok en Taar af Flasken. I det samme opdagede Kudsken Sporet af en Slæde foran os. Vi besluttede at følge det, i sikker Forventning inden kort Tid at naae een eller aaden menneskelig Vaaning. – Vi kjørte og kjørte, og seer! jo længere, jo mere banet blev Vejen. Vi kjørte atter i glad Forundring over det stærke Slag; men – endnu saae vi hverken Huus eller Bye; det var ubegribeligt. Omsider øjnede vi noget Sort tæt forud. Kudsken gaer derhen, og seer at det er eet af hans egne Hestedækkener. Det fandt sig da at vi over en Time havde kjørt rundt i vort eget Spor! og at vi netop vare der hvor vi første Gang gjorde Holdt. Det var ingen Spøg meer, Kammerraaden tog til at skjænde paa sig selv, beklage os, og gjøre Undskyldninger, medens Kudsken atter recognoscerede. Han kom snart tilbage, og glædede os nu med den visse Underretning, at vi vare ikke langt fra Huus, da han havde opdaget et Lys, som han ganske bestemt forsikkrede, ikke var nogen Lygte-mand. Han satte sig op, drejede derhen; Kanen bagefter.

Vi glæde nu hen ad en bred og lige Vej mod Lysen, der snart delte

* Kammerater! et mindes dette vil siden fornøje os. Virgil.

sig, og saaes at skinne fra tvende Vinduer. Herren og Kudskene indtømte sig i Gispinger over hvilket Sted det vel monne være; da der syntes at staae levende Gjerde paa begge Sider af Vejen. Nu standsede Hestene lige tæt ved Huset; Lyset bevægedes hurtigt derinde, og forsvandt; men næsten i samme Øjeblik aabnedes en Dør med stor Allarm, og fra den lød et barskt »Hvem der?« »Vildfarende Folk« svarte Kammerraaden, »vær saa god at sige os, hvor vi ere.« »Gud bevar os! Hr. Kammerraad!« lød det igjen, »hvorfor kommer de igjennem Haugen?« – »Hvad for en Hauge?« spurgte Denne. »Ih! Haugen! deres egen Hauge!« led Svaret. Og saaledes fandt det sig da, at vi paa en Snedrive vare komne over Haugediget ned ad en bred Gang, der var indsluttet af Avnbøghækker, og holdt nu udenfor Haugestuedøren. Under Spog og Latter ilede vi ind i Huset, hvor vi modtoges af Forvalteren – som der først raabte os an – af Fruen og hendes tvende Døtre, der ventede paa os med en dygtig Nat. Og visslig! vi behøvede ikke at nødes; en Gaas og en Hare beholdt ikke andet end Skrogene tilbage; især blev Gaasbrøstet under Qvintus's Hænder og Tænder saa godt skeletteret, at Husets yngste Søn erklærede det uden videre Behandling, tjenligt til en Springgaas. Da Værtinden ikke havde belavet sig paa saa mange Gjæster, og slet ikke paa Nogen saa graadig som Qvintus, maatte kold Kjøkken erstatte det Manglende. Da alles Madlyst omsider var stillet, begyndte hun først at spørge om Aarsagen til vor lange Udeblivelse og underlige Ankomst gjennem Haugen; men Sønnen indfandt sig saa hastig oven paa Maaltidet, at Ingen svarte uden Corrector, der i en snøvlende og slæbende Tone sagde: »*infandum regina jubes renovare dolorem**. Fruen Hansen gjorde store Øjne til dette latinske Vers; men hendes Mand, der var studeret, sagde leende: »Det er saameget paa dansk som, vi længe Allesammen efter Sengen, imorgen skal vi fortælle dig det Hele.« Qvintus udstødte nogle hule Lattertoner og erklærede dette for en fri men heldig Oversættelse; hvorpaa han rejste sig; vi Andre ligesaa. – Et Kvarteer derefter laa jeg begravet i Sovn og Edderduun.

* »Du byder, o Dronning! at gentage vor usigelige Elendighed.« Aeneas's Ord til Dido.